

LBRIS

We know
books

Preot Gheorghe Orlov

Semănătorul cel bun

Pilde și istorisiri de folos

Traducere din limba rusă:

Florentina Cristea

EDITURA EGUMENIȚA

2022

Cuprins

Pentru omul credincios totul este cu putință	7
Căile Proniei lui Dumnezeu sunt de nepătruns	7
Cele două atitudini față de muștrările trimise de Dumnezeu de sus	10
Un exemplu de nădejde tare în Dumnezeu	12
Un ateu convertit	13
Ia și citește!	16
Sfântul Apostol Ioan Teologul și ereticul Kirinth	18
Învățătura de minte a unui rascolnic	19
Pedeapsa pentru necredință și întoarcerea de la schismă la ortodoxie	22
Ortodocșii nu trebuie să meargă la străini și la schismatici și să asculte slujbele săvârșite de ei	27
Cum m-am convins eu de neputrezirea sfintelor moaște	28
Răbdarea Domnului față de profanarea lucrurilor sfinte	31
O minune săvârșită de icoana Mântuitorului	34
Înălțarea Cinstitei și de Viață Făcătoarei Cruci a Domnului	36
Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat	38
Soarta celor ce nu cinstesc Sfintele Taine	40

Unde să mergem? Învățătură către cei ce se împărtășesc cu Sfintele Taine	42
Minunea care s-a întâmplat cu copiii din Anameia, care au rostit în timp ce se jucau cuvintele Sfintei Epicleze	44
Urmările cumplite ale superstiției	46
Tristețea cea după Dumnezeu și tristețea lumii acesteia	50
Pocăința unei păcătoase	51
Puterea făcătoare de minuni a pocăinței	54
Pocăința este întotdeauna mântuitoare	55
Plânsul pentru păcate deschide porțile Raiului	56
Viața Cuvioasei Pelaghia	57
O vindecare minunată săvârșită de Taina Sfântului Maslu	61
Semnul crucii și rugăciunea - două mijloace puternice împotriva curselor diavolului	66
Puterea rugăciunilor Bisericii	66
Conversația unui bătrân cu tinerii țărani pe tema: dacă trebuie sau nu să credem în visuri	73
<i>Să nu vrăjiți, nici să ghiciți</i>	86
Dumnezeu îi păzește pe oameni în chip nevăzut	96
Dumnezeu îi ocrotește pe copii	97
Cum petreceau primii creștini ziua de duminică	97
Soborul Sfinților Trei Ierarhi (30 ianuarie)	98
Folosul duhovnicesc al mersului la biserică	100
Grăbește-te să mergi la biserică	101
Nu fi împrăștiat în biserică	102

Influența binefăcătoare a citirii Sfintei Evanghelii	104
<i>Toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi</i>	107
Sfinții primeau cu bucurie chinurile pentru numele lui Hristos	109
Curajul unei creștine	115
Rugăciunea lui Iisus și semnul Sfintei Cruci salvează de la moarte	117
Când ți se întâmplă o nenorocire, roagă-te lui Dumnezeu	118
Puterea rugăciunii care înaripează	123
Rugăciunea săvârșită cu râvnă șterge cele mai grele păcate	125
La Dumnezeu rugăciunea nu trece fără folos	128
Rugăciunea face minuni	133
Te poți mântui în lume?	134
Sfatul unei soții înțelepte	139
O lecție pentru copii	140
Blestemul nesocotit al unei mame	141
Despre purtarea blândă cu servitorii	149
Puterea unui exemplu bun	151
Obişnuințele au mare putere	152
Nu păcătuiești, că te vede Domnul!	153
Este periculos să glumești cu păcatul	154
Fiecare lucru trebuie început cu o binecuvântare	156
Cu binecuvântarea lui Dumnezeu	157
Un exemplu de împăcare și dragoste de pace	158
Nu râde de aproapele tău	160

O dovadă de înțelepciune	160
Păcătoșii care se căiesc trebuie tratați cu blândețe	161
Teme-te să îl osândești pe aproapele	162
Bunătatea lui Filaret, Mitropolitul Kievului	163
Despre smerenie	168
Smerenia este cununa virtuților	169
Prin smerenie îl rușinăm pe diavol și îl alungăm și de la noi și de la ceilalți	170
Nimeni nu trebuie să se considere slobod de patimi	170

Distribuție:
S.C. Egumenița S.R.L.
tel./fax: 0236-326.730
e-mail : editura@egumenita.ro
www.egumenita.ro



Pentru omul credincios totul este cu putință

Un preot evlavios, care locuia în Laodiceea, a fost invitat într-o casă să boteze un copil nou-născut. Dar, întrucât copilul era foarte slab și aproape de moarte, înainte ca preotul să intre în casă și să pregătească toate cele necesare pentru botez, acesta a murit. Fără a șovăi vreun pic, evlaviosul păstor și-a continuat lucrarea sa. Pregătind ceea ce este necesar pentru săvârșirea sfintei taine, el a strigat: „Îngerul lui Dumnezeu, care ai luat sufletul copilului înainte de a fi botezat, întoarce-i-l în trup ca eu să pot boteza copilul și atunci îl vei lua iar”. Și s-a întâmplat marea minune a credinței: copilul a înviat, a primit Sfântul Botez și a adormit iar, cufundat în somnul cel veșnic.

Căile Proniei lui Dumnezeu sunt de nepătruns

În loc să ne închinăm lui Dumnezeu, Celui nepătruns în căile Sale, și să căutăm cu smerenie la toate faptele Sale, noi, dimpotrivă, deseori judecăm cu îndrăzneală poruncile Domnului, iar alteori cântim împotriva lor. Iar acest lucru nu ar trebui să se întâmple. Căile Proniei divine, deși sunt nepătrunse, întotdeauna sunt benefice pentru noi și întotdeauna duc la bune urmări.

Un pustnic L-a rugat pe Dumnezeu să îl facă să înțeleagă căile Proniei Sale și a început să țină post aspru. Însă Dumnezeu nu i-a descoperit ceea ce vroia

el să știe. Totuși, călugărul nu a încetat să se roage și, în cele din urmă, Domnul i-a arătat. Când mergea la un bătrân, care locuia departe de el, i s-a arătat, în chipul unui monah, un înger și s-a oferit să îi fie tovarăș de drum. Pustnicul s-a bucurat foarte mult de această ofertă și au mers amândoi împreună. Când ziua se apleca spre seară, s-au oprit să înnopteze la un bărbat evlavios și acesta i-a primit cu atâta cinste, încât chiar și mâncare le-a oferit pe un platou de argint. Dar iată ce surpriză. Imediat după masă îngerul a luat plato-ul și l-a aruncat în apă. Bătrânul a rămas nedumerit, însă nu a zis nimic. Au mers mai departe și a doua zi s-au oprit la un alt bărbat, tot evlavios, și acesta i-a primit, de asemenea, cu bucurie, le-a spălat și picioarele și toată atenția le-a acordat, dar iarăși o nenorocire. Când pustnicul și tovarășul său se pregăteau de drum, cel care i-a primit, l-a adus la ei pe fiul său cel mic ca ei să îl binecuvânteze.

Însă, în loc de binecuvântare, îngerul, atingându-se de copil, i-a luat sufletul. De groază și deznădejde nici bătrânul, nici tatăl nu au putut rosti niciun cuvânt, și bătrânul a ieșit în grabă afară, iar însoțitorul său l-a urmat îndeaproape. În a treia zi de drum nu au avut unde să poposească decât într-o casă dărăpănată și părăsită și s-au adăpostit în ea. Bătrânul s-a așezat să mănânce, iar însoțitorul său, spre mirarea lui, a început iarăși un lucru ciudat. A început să dărâme casa și, dărâmând-o, a început să o construiască iar. Văzând aceasta, bătrânul nu a mai suportat: „Dar ce ești tu, diavol sau înger? Ce faci aici?”, i-a spus el cu mânie însoțitorului său. „Ce fac?”, a obiectat acesta. „Cum ce?” a continuat bătrânul. Acum trei zile ai luat

platoul de la acel om bun și l-ai aruncat în apă; ieri i-ai luat viața aceluia copil, iar astăzi pentru ce ai dărâmat și ai început să construiești iar această casă?" Atunci îngerul i-a spus: „Nu te mira, bătrâne, de acest lucru și nu te sminti din pricina mea, ci ascultă ce îți voi spune eu. Primul om, care ne-a primit, se poartă, într-adevăr, în chip plăcut lui Dumnezeu; însă platoul aruncat de mine a fost agonisit în mod necinstit și de aceea l-am și aruncat, ca să nu își piardă din pricina lui plata sa.

Al doilea om este și el plăcut lui Dumnezeu, dar, dacă fiul său cel mic ar fi crescut, ar fi fost un tâlhar crud; de aceea i-am și luat sufletul, pentru binele tatălui său, ca să se mântuiască și el". „Ei bine, dar aici ce ai făcut?", a întrebat bătrânul. Îngerul a continuat: „Stăpânul acestei case a fost un om destrăbălat și din această cauză a sărăcit și a dispărut. Însă bunicul lui, zidind această casă, a ascuns în zid o comoară și unii știu acest lucru. De aceea am și dărâmat casa, ca de acum încolo nimeni să nu caute aici comoara și să piară din pricina ei". Îngerul și-a încheiat cuvântarea sa astfel: „Întoarce-te, bătrâne, la chilia ta și nu te mai chinui degeaba; căci așa grăiește Duhul Sfânt: judecățile Domnului sunt adânc mare, de nepătruns și necunoscut de către om; de aceea, nici nu le cerceta, căci acest lucru nu îți va fi ție de folos". Apoi îngerul s-a făcut nevăzut, iar bătrânul, uluit, s-a căit pentru greșeala sa și le-a povestit după aceea tuturor ceea ce i s-a întâmplat.

Să ne smerim, așadar, fraților, mintea noastră și să nu încercăm să pătrundem ceea ce este de nepătruns în lucrările Proniei lui Dumnezeu.

Cele două atitudini față de muștrările trimise de Dumnezeu de sus

În viața creștinilor, pentru întoarcerea lor la pocăință, Domnul Dumnezeu binevoiește să arate uneori anumite manifestări speciale ale Proniei Sale. Astfel, pentru învățarea lor de minte, unii se învrednicesc de vedenii și descoperiri extraordinare; alții văd adesea în viața lor diferite cazuri și împrejurări neobișnuite, în care se dezvăluie clar mâna cea pedepsitoare sau miluitoare a lui Dumnezeu. La aceste căi nepătrunse ale Proniei lui Dumnezeu ne putem raporta în două moduri diferite; în care anume, ne arată următoarea pildă.

Un pictor tânăr, care locuia în Țarigrad¹ și era cunoscut de împărat, era extrem de nepăsător față de mântuirea sa. Domnul, dorind să îl învețe minte, i-a arătat odată în vis următoarele: tânărul a văzut cum că a venit cu un lucru, făcut de el, la împărat. Împăratul la început l-a primit cu bunăvoință și a stat de vorbă cu el; dar apoi, dintr-odată, luându-l cu o mână de păr, iar cu cealaltă scoțând sabia, a fluturat-o de trei ori asupra capului său. Tânărul la început a luat-o drept glumă; dar, când împăratul a spus că vrea să îi ia viața și i-a atins gâtul cu sabia, tânărul a fost cuprins de o groază de nedescris și din această pricină s-a trezit.

¹ În limba română veche Constantinopolul era denumit *Țarigrad*, adică „Cetatea Împăratului” sau a „Cezarului”, cu referire la faptul că până în anul 1453 Constantinopolul a fost reședința Imperiului Roman de Răsărit. Numele *Țarigrad* a pătruns pe filieră slavonă. *Constantinopol* este o adaptare la fonetica limbii române a cuvântului *Konstantinoupolis*, care în limba greacă înseamnă „Orașul lui Constantin”.

Venindu-și după câțva timp în fire, el a început să mediteze, gândindu-se cam ce ar însemna acest vis și, în cele din urmă, s-a convins că prin această vedenie Domnul îl îndeamnă la pocăință și la îndreptarea vieții sale. Tânărul s-a convins de acest fapt, dar nu s-a îndreptat. Atunci Domnul l-a mustrat iar.

Curând el a căzut în boală grea și s-a văzut odată în vis la judecata lui Hristos. În fața lui stătea Iisus Hristos, înconjurat de îngeri, iar în spatele lui era o prăpastie înfricoșătoare. „Știi cine sunt Eu?” - l-a întrebat Domnul pe tânăr. „Știu, Doamne - a răspuns el - că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu, Care S-a întrupat pentru noi, cum ne învață și Sfintele Scripturi”. „Dacă tu Mă cunoști după Scripturi, atunci de ce ai uitat acea lecție pe care ți-a dat-o în vis acel împărat ce ți s-a arătat?” - „Mă înspăimânt, Doamne” - a răspuns tânărul. „Dacă te înspăimânți, de ce nu te îngrijești de îndreptarea ta?” Și, zicând aceste cuvinte, Domnul a poruncit să fie aruncat în prăpastie. Tânărul s-a speriat și a început să o cheme în ajutor pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și această rugăciune l-a salvat. Domnul a spus: „Pentru rugămintea Maicii Mele, lăsați-l”. Și cu aceasta vedenia s-a încheiat.

Revenindu-și de pe urma bolii, tânărul a mers la un călugăr evlavios și i-a povestit ceea ce a văzut în vis. Acesta, ascultându-l până la sfârșit, a spus următoarele: „Să Îi mulțumești lui Dumnezeu, că te-a învrednicit de o asemenea mustrare. Renunță la viața dinainte, ca nu cumva să suferi și tu precum a suferit cel despre care îți voi vorbi acum. Un om, pe nume Gheorghe, s-a văzut și el, ca și tine, la judecata lui Hristos și apoi, de asemenea, legat și tras către aceeași prăpastie, spre

care ai fost tras și tu. În vedenie i s-au dat douăzeci de zile pentru îndreptare, dar el a uitat ceea ce a văzut în vedenie și a continuat să facă păcate. După douăzeci de zile, însă, el a trebuit, într-adevăr, să se înfățișeze la adevărata judecată a lui Dumnezeu, căci i s-a despărțit sufletul de trup; acum poți judeca și tu soarta lui". Auzind acestea, tânărul și-a împărțit averea la săraci, a început să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu și s-a mutat întru buna credință la cele veșnice.

Un exemplu de nădejde tare în Dumnezeu

Acest lucru s-a întâmplat în capitala Sankt-Petersburg în anul 1878. Un funcționar, care locuia pe strada Semionovskaia, a murit toamna într-o sărăcie cumplită, lăsând în urmă un băiat în vârstă de șapte ani, o fetiță de trei ani și un bebeluș. După moartea tatălui lor, copiii au fost nevoiți să rămână pentru un timp cu mama lor la gazda care de milă nu i-a gonit din apartament. Nefericita familie, însă, nu avea suficiență pâine. Odată, când mama copiilor plecă, fetița cea mică îi ceru fratelui ei pâine și acesta nu știu cum să o mângâie; fetița plângea, iar el nu o putea ajuta: pâine nu era. Cu chiu cu vai băiatul știa deja să scrie. Și iată-l că astfel, în mare neliniște, se așează la masă și începe să îi scrie o scrisoare lui Dumnezeu Însuși: „Sfinte și milostive Doamne! Surioarei mele îi este foame, trimite-mi Tu trei copeici ca să îi cumpăr pâine". Scriind acestea, el își împătorește scrisoarea și iese din casă în fuga mare ca să o lase mai repede în cutia poștală, care se află în apropiere de apartamentul lor. Dar, întrucât e încă mic, iar cutia este cam sus, nu poate nicidecum

să ajungă la ea să își pună în ea scrisoarea sa către Dumnezeu. În această vreme trecu pe acolo preotul acelei parohii și îl întrebă pe băiat: „Ce faci aici?” – și, luând din mâinile băiatului bucata de hârtie, o citi.

După aceea merse imediat prin biserică cu tava și ce făcu? Adună în folosul sărmanei familii o mie și jumătate de ruble. Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă că pentru credința de copil a băiatului și deplina lui nădejde în Dumnezeu, Domnul a ajutat prin acei oameni buni sărmana familie. Care dintre noi, creștinii, este lipsit de nenorociri, necazuri și nevoi?! Alergați și voi cât mai des cu puțință la Dumnezeu.

Dacă suferiți vreun eșec în viață, sunteți loviți de nenorociri, cădeți în deznădejde sau mintea vă este tulburată de îndoieli, alergați mereu la Dumnezeu, strigați din adâncul sufletului: „Doamne, miluiește-ne; Doamne, mântuiește-ne”, și fiți încredințați că, de vă veți ruga așa cum se cuvine, Domnul vă va ajuta și vă va scăpa de tot răul.

Un ateu convertit

O rudă de-a mea din partea mamei, Kavelin, era un om cinstit, inteligent, educat, bogat. Îi lipseau doar cele mai nobile, cele mai bune calități ale minții și ale inimii, și anume: credința în Dumnezeu și dragostea pentru El. Tot ce era sfânt devenea ușor pentru el obiect de hulă și de profanare; el își predica în mod scandalos, deschis, ateismul său. Fericit și mândru de soarta sa, demnă de invidiat, el a uitat că fericirea pământească, la fel ca și durerea, au unul și același rezultat – mormântul –, iar dincolo de el este viața veșnică,

în care se va cere socoteală pentru faptele săvârșite în viața aceasta vremelnică. Era ceva îngrozitor pentru noi să îi ascultăm convingerile lui nebune. Nici sfaturile, nici rugămintele, nimic nu ajuta, iar soarta, parcă intenționat, îl răsfăța pe nebunul cel inveterat. Totul îi reușea; viața i se scurgea lin și uniform, de nici un moment trist se pare că nu avea parte și, prin urmare, nu avea nevoie de ocrotire și de mângâiere nici din partea lui Dumnezeu, nici a oamenilor.

Dar pesemne că pentru binele și credința neclintită a mamei sale, de mult răposate, mântuirea nefericitului nebun a luat-o în mâinile Sale Însăși Maica lui Dumnezeu. Prin mijlocirea Ei Ea a reținut până la un moment dat mâna, care pe drept pedepsește, a Iubitului Ei Fiu, dorind să îl întoarcă în chip minunat pe păcătos pe calea cea adevărată. În cele din urmă, veni și ceasul îndreptării celui rătăcit.

Căpătând permisie, Kavelin (era militar), fiind în trecere prin Grodno, merse la una dintre cunoștințele sale, care ocupa mezaninul² unei clădiri înalte cu trei etaje. Camera, în care se aflau ei, avea vedere spre trotuarul pavat cu piatră. Împreună cu ei stătea la masă la ceai cu un covrig împletit în mână fiul gazdei, care avea trei ani. Închipuiți-vă groaza lor când deodată s-a auzit un țipăt puternic și ascuțit: „Ardem! Ardem!”, iar în același timp în partea de jos se vedeau rotocoale de fum negru și gros, care erau duse repede de vânt! Mezaninul era în flăcări. La salvare nu era posibil nici să te gândești: scara lungă, vopsită cu vopsea de ulei,

² Mezanin – (fr. *mezzanine*) etaj mai scund, situat între parter și primul etaj.

ardea deja în două locuri. Și ajutor nu aveau de la cine să aștepte: sus, în afară de ei trei, nu mai era nimeni.

Și acum, pentru prima dată în viață inima lui Kavelin a început să bată atât de tare încât să îi provoace durere. Și el s-a pierdut până acolo încât chiar a uitat de primejdia care îi amenința. Dar în sufletul gazdei sentimentele de dragoste maternă față de fiul ei au depășit sentimentele de groază și de disperare: ea l-a apucat pe fiul ei și zicând: „Maica Domnului, Ție ți-l încredințez pe fiul meu, salvează-l!”, l-a aruncat pe fe-reastră pe lespezile de piatră ale trotuarului, iar ea a căzut fără cunoștință în aceeași cameră. Abia atunci și-a venit Kavelin în fire: „Ajută-mă și pe mine, necredinciosul, și voi crede în Tine, Sfântă Ocrotitoare!”, a strigat, la rândul său, Kavelin și, apucând-o din zbor pe doamna N., care era leșinată, s-a aruncat în jos pe treptele în flăcări ale scării.

Și Maica Domnului l-a salvat, nu a trecut cu vederea rugăciunea păcătosului. A salvat nu numai trupul lui de la chinurile cele vremelnice, ci și sufletul lui de la chinurile veșnice. Kavelin s-a lămurit pe deplin când l-a văzut pe copil, stând nevătămat pe trotuar și mâncând fără nicio grijă din covrigul său. Și, minune mare! Copilașul parcă nu fusese aruncat de mama lui de la înălțimea etajului trei, ci mutat cu grijă pe trotuar. Preasfânta Fecioară a salvat-o și pe mamă, care cu credință tare i-l încredințase Ei pe copilul său.

Din acel moment Biserica a mai dobândit un fiu credincios în persoana apostatului, pe care Maica Domnului l-a salvat. Kavelin și-a cumpărat o iconiță din email a Maicii Domnului Ostrobramskaia și nicio dată nu se despărțea de ea. Iconița aceasta l-a mai

salvat de la moarte și altă dată. În timpul campaniei din Ungaria, într-o încăierare cu inamicul, la care el a luat parte, glonțul, îndreptat direct spre pieptul lui, a sărit înapoi, băgându-i doar puțin în trup iconița Maicii Domnului, care îi atârna la gât. De atunci Kavelin s-a încredințat pentru totdeauna sfântului Ei acoperământ: el a intrat în monahism și pocăința lui a fost atât de sinceră, credința atât de adâncă, încât lui, se pare, i s-au potrivit pe deplin cuvintele evanghelice ale Mântuitorului despre femeia cea păcătoasă: *Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit* (Luca 7, 47)

Ia și citește!

Fericitul Augustin s-a născut în Tagaste, în Africa, pe la jumătatea secolului al IV-lea. Înzestrat cu un grad înalt de inteligență, cu o vie perspicacitate, cu o memorie uimitoare și cu dragoste de adevăr, el a făcut progrese mari în studiile sale. Mama sa, Sfânta Monica îl ruga neîncetat pe Dumnezeu să îi dăruiască fiului său tot atâtea succese în domeniul buneii credințe, câte avea și în științe; însă Pronia lui Dumnezeu a îngăduit ca Augustin de la 19 până la 28 de ani să se dedice ră-tăcirilor ereticilor manihei și plăcerilor trupești.

La vârsta de 30 de ani, sub influența maniheilor, el a obținut catedra de retorică din Milan, unde a și ajuns în anul 384. Sfântul Ambrozie, care era episcop acolo, l-a primit cu o căldură care l-a mișcat. Acest sfânt învățător ținea deseori predici, minunate prin simplitatea, elocvența și temeinicia lor. Augustin le găsea superioare predicilor lui Faust, un renumit profesor maniheu. De aceeași părere era și prietenul său,